

FOTO: TT

3 favoriter

Gör slut med sitt gamla jag

1 BOK. *Milk Fed* av **Melissa Broder**. En bok som helt skamlöst och naket porträtterar en ung kvinnans resa att lära om och arbeta sig igenom trauman hon fått med bröstmjölk. Åtstörningar, religion, sexualitet och en komplicerad moder synas ur alla tänkbara synvinklar. Underhållande och tänkeväckande.

Mattisps serverat med humor

2 PODCAST. *Off Menu* med **Ed Gamble** och **James Acaster**. De två brittiska komikerna bjuder in kändisar till "the dream restaurant" där de får beställa sin drömmen. Matintresse är inte ett måste, varken för lyssnare eller gäster. Den enda podden som ger mig både middagsinspiration och gapskratt.

Tv-serierna i snabbrepris

3 YOUTUBESERIE. *An appropriately unhinged recap of ...* av **Mike's Mic**. Den australienske kreatören **Michael Messineo** sammanfattar några av 2000-talets största tv-serier. Med knivskarp humor summerar han händelserna och karaktärerna. Perfekt för den som inte vill hänga flera veckor i tv-soffan.

Därför nobbar jag fotboll och känner mig som Frodo

veckan drar fotbolls-VM igång, en händelse som för många svenskar verkar vara lika högtidlig som julafton. Massor av människor som aldrig skulle umgås i vardagen samlas för att vråla, gråta och skratta ihop. Men för de som inte är en del av det till synes självklara skrälet kan mästerskapet bli lika ensamt som att sitta själv och kolla på Kalle Anka på julafton.

Som ett introvert ensambarn har jag en talang för att trivas i mitt eget sällskap. Mitt mentala mående kräver en stor portion egentid för att hållas i god form. Så har det alltid varit, även när jag var liten.

Min uppväxt var närmast idyllisk. Stort trähus i en liten by, skolgång med närvarande lärare, färre än 60 elever på hela låg- och mellanstadiet och en skolgård som till stor del bestod av skog. Med så få elever i varje klass – i min var vi sex stycken – blev alla bjudna till allas födelsedagskalas, för hur tråkigt hade det inte varit med bara fyra stolar i hela havet stormar?

(det har jag fortfarande inte gjort) så tackade jag ödmjukt nej.

Varje gång ett fotbolls mästerskap spelas känner jag mig som jag gjorde när jag var liten. Jag är med i gången, fast ändå inte. En del av gruppen, men inte lika självklart som klasskompisen som var vänsterback i byns tjejlag.

DEN DÅR KÄNSLAN har följt mig genom livet. På gymnasiet hade jag inte den där trygga kompisgruppen, som så många andra i klassen hade. Visst blev jag inbjuden till både middagar och födelsedagsfiranden. Men när det var dags att ta den obligatoriska gruppbilden hamnade kameran alltid i mina händer medan de andra, den riktiga gruppen, ställde upp framför mig.

Ibland tänker jag på mig själv som Frodo Baggins i *Sagan om Ringen*. För tydlighetens skull ska nämnas att jag syftar på Frodo som han framställs i **PETER JACKSONS** filmtrilogi, inte böckerna av **J.R.R. TOLKIEN**. Jag har alltid sett honom som en person som hör hemma överallt och ingenstans. Han kan dricka öl med Merry och Pippin på The Green Dragon, filosofera med Gandalf och ta sig igenom livets utmaningar med Samwise. Han kan umgås med i princip vem som helst och tycka att det är trevligt. Men han har ingen gemenskap som han känns självklar i. Ingen vänskapsgrupp att bygga upp en stabil grund i.

DET VIKTIGASTE JAG HAR lärt mig efter gymnasieåren är att gemenskap kan se ut på olika sätt och måste inte alltid hittas på de uppenbara ställena, som i ett fotbollslag. Precis som Frodo har jag genom olika intressen hittat mitt "fellowship". Min vänskapskrets består av vitt skilda personligheter från lika skilda kontexter. Med en lyssnar jag på **DAVID BOWIE** och utbyter bokrekommendationer, med en annan tittar jag på *RuPaul's Drag Race* och dricker bubbel.

Genom det delat intresse för BBC:s fantastiska serie *Sherlock* hittade jag min Samwise Gamgee, den där personen som visat sig vara en vänskaplig självfrände. Eller, min Dr. Watson kanske är mer passande i just detta fall. Ett fåtal gånger sedan barndomen har jag försökt lära mig att tycka om fotboll igen. För visst måste det vara lite kul att kunna känna gemenskap med ett helt land? Men efter några timmes frenetiskt pluggande för att försöka förstå vad som egentligen menas med offside ger jag upp. Tar ett djupt andetag – och tänker på Frodo. ☐

» Jag har alltid sett honom som en person som hör hemma överallt och ingenstans.«

FOTBOLL VAR ETT SJÄLVKLART intresse för alla barn i byn. Utom för mig. När mina klasskompisar kördes till träningar satt jag hemma med mina böcker och Bratz-dockor. När de spelade matcher på hel-

gerna tittade jag helst på film eller hoppade studsmatte. Den där ensamtiden som alltid varit så naggdande god blev plötsligt till aska i min mun.

Jag försökte verkligen tycka om fotboll. En sommar anmälde jag mig till och med till byns fotbollsläger. När mamma frågade hur första dagen hade gått svarade jag att "fotboll är jätteströktigt, men vi får goda ostfrallor till fiket så jag provar i morgon också". Dagen efter hoppade jag av. Inga frallor i världen kunde rättfärdiga en heldag fylld med spark på mellanstor boll.

Det var ingen som mobbade mig för att jag inte gillade fotboll. På rasterna kunde jag ändå umgås med resten av klassen, om de bestämde sig för att spela en match efter skolan höll jag koll på både tid och poängställning. Jag blev erbjuden rollen som domare, men eftersom jag aldrig lärde mig reglerna

Frilansjournalist som brinner för populärkultur, storytelling, vardagsstyx och make-up.

MATILDA WESTERMARK

matilda@mwestermark.com

